

Cei doi țapi

Dacă vom lăsa vițelul pentru un moment la o parte, diferența dintre cei doi țapi atrage toată atenția noastră. Fiecare poate recunoaște din Scriptură, că între ei există o diferență categorică. Este în zadar să se presupună că prin aceasta Dumnezeu nu a vrut să ne facă cunoscut adevăruri categorice. Să observăm că sorțul decidea cu privire la ei – alegerea era deci exclusiv în mâna Domnului. Aceasta era cu totul neobișnuit cu privire la jertfe. La jertfele de un miros plăcut, alegerea animalului de jertfă se făcea de către cel care aducea jertfa cu respectarea anumitor condiții. La jertfa pentru păcat și la jertfa pentru vină nu se lăsa nici o posibilitate de alegere; era dată o poruncă concretă, ca un animal sau altul trebuia jertfit, în funcție de situația concretă. În alte cazuri la aducerea jertfelor se ținea cont de situația săracilor. Pe de o parte se ținea cont de sărăcie, iar pe de altă parte aceia care erau bine înstăriți și aveau o inimă darnică aveau ocazii destule ca să dovedească aceasta. Dar în acest caz alegerea era făcută special de Domnul.

Doi țapi trebuiau aduși de copiii lui Israel, și nici un alt animal. Nici măcar marele preot nu era împuternicit să aleagă care dintre ei era pentru Domnul și care pentru popor. Aceasta a fost în mod absolut lăsat pe seama Domnului. Motivul pentru aceasta ar putea fi, că în tot ritualul lui Israel nici o jertfă în ceea ce privește natura ei nu stătea așa de strâns în legătură cu Dumnezeu ca jertfele care se aduceau în marea zi a ispășirii. El se ocupa cu păcatul și corespunzător în această chestiune hotărăște exclusiv Domnul. Marele preot însuși este singurul om căruia i se permite să fie de față. În celelalte zile îl însoțeau fiii casei sale, în timp ce preoții subordonați își ocupau locurile convenite lor. În această zi acționează El, El singur. Înțelesul acestor lucruri cu privire la Domnul Isus este clar. În mod corespunzător marele preot nu apare îmbrăcat cu hainele lui oficiale, ci cu o îmbrăcămintă care vorbea despre o dreptate nepătată; în îmbrăcămintea sfântă. Acestea nu erau nici îmbrăcămintea unui preot obișnuit; un preot era caracterizat prin purtarea unui efod. Marele preot se caracteriza printr-o îmbrăcămintă prețioasă, care avea ornamentație de aur, argint și pietre prețioase. Dar pentru această misiune deosebită, la care marele preot avea o funcție total deosebită, se purta numai »îmbrăcămintea sfântă de in«.

Aaron era marele preot, dar aici îl vedem într-o poziție cu totul deosebită – un mare preot nu în slujba sa de mediator, ci într-o lucrare de suplinire ca purtător al păcatelor. El a luat această poziție pentru Israel, și nu numai pentru popor, ci și pentru fiii săi și pentru sine însuși. De aceea este clar, că locul, pe care el îl ia, este un loc cu totul altul decât locul lui obișnuit în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Nicidecum în tabloul acestei zile mari nu ni se prezintă mijlocirea, ci mai degrabă el creează baza pentru aceasta.

Nu vedem aici nici un martir, și nici identificarea din compasiune, așa cum unii vor să degradeze lucrarea de ispășire. De asemenea aici nici câtuși de puțin nu era vorba de domnie morală sau de o revelație a dragostei curate sau a iertării absolute. Toate aceste însușiri se pot probabil găsi într-o măsură dreaptă și într-o lumină adevărată în moartea Domnului nostru Isus. El a fost cu adevărat Martirul cel mai sfânt și incomparabil în moartea Sa. Și prin aceasta El a împlinit domnia morală a lui Dumnezeu, așa cum niciodată nu a avut loc, sau ar putea avea loc, decât numai la Persoana Sa și sub mâna proprie a lui Dumnezeu. Ascultarea Lui în dragoste a fost absolut desăvârșită. Și totuși El a fost ispitit, așa cum nici un om nu a fost vreodată ispitit. El nu a fost scutit de nici o ispită, așa cum este ispitit omul; dar nu se spune niciodată, că Domnul nu a fost ispitit mai mult decât toți ceilalți. Sau crezi tu, că cineva a fost ispitit așa cum a fost ispitit Domnul în cele 40 de zile?

Ultimele trei ispite ale Domnului nostru ar putea fi în aceeași măsură și partea urmașilor Săi, căci ele sunt singurele detalii ale ispitirii Lui, care ne sunt făcute cunoscut. Dar ce știm noi despre cele 40 de zile? De ce nu se dau nici un fel de detalii despre acestea? Deoarece nimeni nu va mai ajunge într-o astfel de situație. Pe de o parte cineva poate să imite parțial acestea, ca escroc, și cu siguranță noi am auzit ceva de felul acesta. Pe de altă parte citim despre Moise, că el a fost 40 de zile întărit pe munte, și despre Ilie că el a umblat 40 de zile în puterea mâncării, pe

care i-a dat-o Dumnezeu. Dar cât de diferite sunt aceste trăiri de trăirile Sale, când numai El singur S-a împotrivit dușmanului în pustiu, a fost numai în tovărășia animalelor sălbatice, până când la urmă au venit îngerii, ca să-I slujească. Sfântul lui Dumnezeu S-a împotrivit triumfător, dar în această împotrivire a suferit până la extrem.

Este așa la ceea ce oamenii numesc „ispită“? Ce trist este să știi că noi prea des am cedat, în loc să ne împotrivim, și că noi ne-am creat comoditate, în loc să suferim! Noi „ajungem în ispită“, ca Petru, în loc să veghem și să ne rugăm, așa cum ar trebui să facem. Domnul nostru a suferit, atunci când a fost ispitit (Evrei 2,18). Răul nu a avut nici un acces la El; însă simțămintele spirituale ale naturii Lui sfinte au fost chinuite prin ispita, pe care Satan I-a provocat-o. Dar în El nu era nici un punct de legătură pentru ispita venită din afară; și planurile lui Satan, care nu a găsit nimic în El, au fost total zădărnice. Avea această ispită un sens? Ea a contribuit să facă apt pe Domnul nostru preamărit de a fi Mare Preot, care are milă. El a învățat ascultarea în ceea ce a suferit (Evrei 5,8). Înainte ca El să devină Om pe pământ, El știa ce însemna să poruncești. Când a fost glorificat în cer, El a rămas Om, în stare să simtă mult mai intens și mai profund cu cei ispitiți și încercați, decât dacă El nu ar fi fost ispitit aici pe pământ. Căci noi nu vrem să presupunem, că dragostea este mai mică, deoarece El a înviat dintre morți. Noi primim certitudinea, că El trăiește pentru totdeauna, ca să intervină pentru ai Săi. Compasiunea Lui se revarsă totdeauna liber și deplin de sus. Așa ne prezintă Duhul Sfânt aceasta în epistola către Evrei și în alte locuri.

Dar în marea zi a ispășirii nu era vorba de compasiune cu cei sfințiți, ci de o suplinire în har a oamenilor, pentru a lua din mâna lui Dumnezeu judecata asupra păcatului. Ceea ce este necesar pentru păcat, nu este compasiunea, ci suferința. Un creștin, pentru situația că el a păcătuit, nu trebuie să fie fără un ajutor binecuvântat; căci »avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 2,1-2); în aceasta constă răspunsul la nevoia cea mai mare dintre toate nevoile. Păcatul a aruncat rușine asupra lui Dumnezeu și a lezât voia Sa, natura Sa și Maiestatea Sa. De aceea Dumnezeu trebuia îndreptățit în orice privință cu privire la păcat. El a fost ca Tatăl glorificat în viața Fiului Său, a Domnului nostru Isus, aici pe pământ. Atunci El a găsit pe singurul Om, care nu numai a împlinit în chip desăvârșit și permanent toate poruncile Lui, ci El a corespuns vocii Lui și dragostei Lui printr-o ascultare și dependență care niciodată nu au eșuat în necazuri și suferințe. Dar s-a ridicat o nouă întrebare: Se va smeri Sfântul lui Dumnezeu atât de mult, ca să fie făcut păcat? Își va pleca El capul sub acea povară insuportabilă? Va purta El spre onoarea lui Dumnezeu păcatul în toată dimensiunea și urâtenia lui și în urmările lui nespuse de îngrozitoare? Va renunța El cu orice preț la Sine Însuși, pentru ca prin propria jertfă să îndepărteze păcatul?

Judecata asupra păcatului înseamnă părăsire din partea lui Dumnezeu. Va bea Isus acest pahar? Numai El, care voia să sufere pentru păcat, putea să ia aceasta asupra Sa; căci în El într-adevăr nu era nici un păcat! Un om, care ar fi pătat chiar numai de cel mai mic păcat, trebuie să sufere pentru propriile păcate. De aceea era o condiție indispensabilă pentru lucrarea de ispășire, ca jertfa să fie fără pată și fără cusur. Unde era omul care putea să sufere pentru păcat, la care să nu poată fi vorba de propria vină? Omul a fost provocat, să dovedească pe Isus de păcat. Dumnezeu a dat mărturie de buna Lui plăcere pentru El. Numai Isus putea să sufere făcând ispășire; și aceasta este ceea ce El a făcut și ceea ce a simbolizat acțiunea marelui preot în ziua aceea. Fără îndoială, orice imagine este total insuficientă, ca să prezinte pe Domnul nostru. El era atât Marele preot care aducea jertfa, cât și jertfa însăși, care a fost jertfită. Scriptura prezintă clar ambele în El. Epistola către Evrei dovedește incontestabil adevărul în deplină măsură. S-ar putea face referință și la mărturia care este dată în epistola întâia a lui Ioan (1 Ioan 2,2; 4,10): El este ispășirea (ἱλασμός) pentru păcatele noastre. Aici avem cuvântul care descrie relația Domnului nostru cu marea zi a ispășirii ca animalul de jertfă. În afară de aceasta Romani 3 explică, că Dumnezeu L-a făcut mijloc de ispășire (ἱλαστήριον) sau »Scaun al harului«. Chiar dacă aceasta nu este încă totul, nu este de mirare, că Scriptura spune, că »Hristos este totul«.

În mod corespunzător țapul, pe care a căzut sorțul să fie pentru Domnul, trebuia fără îndoială să corespundă cerințelor ființei Sale. Din acest motiv sângele nu a fost adus înaintea oamenilor, care aveau nevoie de puterea ispășitoare a acestuia, ci la Dumnezeu, acolo unde este El. Același adevăr îl găsim în esență și în noaptea de Paște. Când a fost instaurat primul Paște, sângele a fost uns nu pe partea interioară a ușii, ci pe partea exterioară: sângele prețios nu trebuia văzut de om, pentru ca prin privirea lui să capete mângâiere. El era îndreptățit să ia din belșug mângâiere din el, dar nu prin privirea sângelui. Sângele era categoric numai în afară. Familia israelită trebuia tot așa de categoric să se afle în interiorul încăperii. »Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi« (Exod 12,13), a spus Domnul. Israel trebuia să mănânce carnea în siguranță, dar nu fără ierburi amare.

Astfel, adevărata trăsătură de caracter, profundă și foarte însemnată a ispășirii este totdeauna aceea, că sângele este adus la *Dumnezeu*. Fără îndoială este pentru om; dar adevărul esențial este, că el este adus la Dumnezeu. Credința se odihnește de aceea pe prețuirea sângelui făcută de *El* și nu pe prețuirea făcută de omul însuși. Când marele preot ia țapul, pe care a căzut sorțul pentru Domnul, vedem în aceasta fundamentul pe care se odihnește tot Israelul, în același timp nu se spune nici un cuvânt, că mâinile trebuie puse pe capul animalului și păcatele lui Israel trebuie mărturisite asupra lui. Nu este confirmat că marele preot nu a făcut aceasta, chiar dacă iudeii spun, că el a făcut; dar noi nu trebuie să mai luăm în considerare tradiția iudaică, ceea ce spun oamenii astăzi. Izvoarele noastre sunt în Scriptură și de aceea sunt de la Dumnezeu, Căruia Îi mulțumim pentru aceasta, dacă noi cunoaștem realmente valoarea și siguranța încrederii în ceea ce spune El. Vai de omul care încearcă să vorbească pentru Dumnezeu, fără Cuvântul Lui! Tăcerea lui Dumnezeu trebuie respectată tot așa ca și vorbirea Lui. Ceea ce El binevoiește să ne facă cunoscut are desigur locul lui cel mai înalt; credința cu deosebit respect se distanțează însă de faptul de a umple golurile, pe care Dumnezeu le-a lăsat. Putem fi siguri, că El a cunoscut toate nevoile acelora cărora El le-a dat revelația Sa ca dar nespus de prețios, și a îngrijit de ele.

Cel care aducea jertfa își punea mâna pe o jertfă de ardere, atunci când o aducea: era privilegiul lui; dar aici domnește tăcerea în privința aceasta. De ce? Este aceasta inexplicabil? Nicidecum, mâna se pune pe jertfă pentru identificare cu jertfa. La o jertfă obișnuită pentru păcat prin aceasta păcatele mărturisite se transferau asupra animalului de jertfă, la jertfa de ardere jertfa primită se transfera asupra celui care o aducea. Aici este vorba exclusiv de onoarea Domnului, Maiestatea Sa lezată trebuia îndreptățită. Curățirea poporului păcătos a avut loc în deplină măsură în aceeași zi; dar prin Azazel, cel de-al doilea țap. Primul țap este total și de nedespărțit marcat de adevărul, că nu omul, nu Israel, ci onoarea lui Dumnezeu stă pe prim plan. Trebuie ținut seama, ca ea să ocupe în toate primul loc.

În lucrarea de ispășire Dumnezeu trebuie glorificat. Nu există nimic mai sigur, mai stabil sau mai drept decât aceasta. Scriptura nu permite ca ceea ce are nevoie creatura să aibă prioritate față de gloria morală a lui Dumnezeu. Asupra țapului al doilea se făceau mărturisiri foarte detaliate și complete, dar în privința aceasta nu se găsește nici un cuvânt cu privire la primul țap. Mărturisirea este corectă și necesară acolo unde păcatele omului stau pe prim plan. Aceasta corespunde vocii lui Dumnezeu, ca să dea omului adevărata mângâiere. Aceasta este expresia corectă a judecății de sine înaintea lui Dumnezeu, pentru ca el să obțină iertarea. Dar există o cerință mult mai profundă, și trebuie să existe - și anume că onoarea și sfințenia lui Dumnezeu în primul rând și înainte de toate este asigurată în lucrarea de ispășire. Nu există o bază mai potrivită în afară de aceea care corespunde gloriei Sale și Ființei Sale; cum și unde a fost lucrată aceasta? Într-o jertfă pentru păcat, care vorbește către El despre Hristos, care fără nici o rezervă cu privire la gloria Sa S-a consacrat în moartea ca jertfă și a renunțat complet la Sine, pentru ca să poarte toate urmările păcatului în judecata divină necruțătoare.

Chiar dacă omul este subiectul celei mai mari compasiuni, aici însă el dispare cu totul. Hristos stă singur înaintea lui Dumnezeu ca Cel suferind în judecată. Vai! Omului nu-i place când este exclus. Omul dintâi este în ochii proprii foarte, foarte important, și el devine mult mai sensibil, dacă este trezit și înțelege că are nevoie de iertare. Îi vine greu să creadă, că nu totul se învârte în

jurul lui. El are nevoie urgentă de iertare și chiar de iertare profundă. De ce să nu găsească el răspunsul la nevoile lui stringente în primul țap? Dumnezeu a vrut altceva, și El este înțelept și sfânt. Dumnezeu a stabilit ca drept primordial din toate drepturile ceea ce în lucrarea de ispășire trebuie să fie spre onoarea Sa. Și El a făcut aceasta în modul cel mai clar și cel mai convingător, chiar dacă sunt oameni nebuni și își imaginează că ei înțeleg lucrurile lui Dumnezeu mai bine decât Dumnezeu Însuși, și în felul acesta sunt gata să scoată ceva din Scriptură, sau să adauge ceva la ea. Dumnezeu a exclus deșertăciunea și aroganța omului chiar și de la umbra modelului, nu numai de la modelul însăși. El a atestat acelora care tremură înaintea Cuvântului Său, că plinătatea binecuvântării Sale pentru om stă deja pregătită, însă aceasta poate avea loc numai prin ceea ce ne spune primul țap, și nu prin țapul al doilea singur. De amândoi țapii trebuie să se țină seama, și anume în ordinea stabilită de Dumnezeu. Nu există un alt drum pentru a primi binecuvântarea; sufletul primește aceasta prin credința că Dumnezeu a fost glorificat în moartea lui Hristos. Și pentru ca aceasta să poată avea loc în felul acesta, omul se smerește și Dumnezeu acționează asupra animalului de jertfă, care este locțiitorul lui. Aaron era aici imaginea, dar modelul real era realmente Fiul Omului.

Cât de potrivit de clar devine aceasta în aceea că singura ocazie, la care Scriptura mărturisește că Domnul nostru Isus a spus »Dumnezeul Meu«, era pe cruce. Când El a fost aici pe pământ, în mod obișnuit a spus »Tată«. El a gândit, a simțit, a vorbit, a acționat totdeauna numai în părtășie desăvârșită cu Tatăl. Nu este de mirare, că Tatăl a fost glorificat în Fiul. Dar acum are loc o schimbare totală, și Domnul ne pregătește pentru aceasta, prin aceea că spune: »Acum Fiul Omului a fost proslăvit, și« - Tatăl? Nu - »Dumnezeu a fost proslăvit în El« (Ioan 13,31). Că aceasta nu este o întâmplare, rezultă fără îndoială clar din cuvintele care urmează: »Dacă Dumnezeu« - nu Tatăl, ci Dumnezeu - »a fost proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și Îl va proslăvi în dată« (Ioan 13,32). Este vorba de faptul că El a fost făcut păcat, și Dumnezeu este ca Dumnezeu Judecător al păcatului, și nu ca Tată. Noi toți știm, că teologii vorbesc despre „Tatăl nostru care a fost împăcat“ (și eu recunosc, că ei se referă la adevărul referitor la lucrarea de ispășire, și în privința aceasta sunt întrutotul de acord); dar nici un om nu poate justifica prin Scriptură un astfel de mod de exprimare. Dumnezeu are nevoie de lucrarea de ispășire. Păcatul este reprobabil și insuportabil pentru natura Sa. Pentru ca el să fie ispășit, aceasta poate avea loc numai printr-o judecată dumnezeiască necruțătoare făcută unei jertfe corespunzătoare.

Cuvântul »Tată« pune înaintea ochilor noștri o cu totul altă ordine a faptelor, adevărilor, gândurilor și sentimentelor. Acolo este o relație de dragoste față de Fiul și acum prin har față de familia celor care cred (căci aici noi nu rămânem la paternitatea Sa generală, ca în Efeseni 3,15; 4,6). De aceea are loc disciplina vigilentă și sfântă, ca la un tată față de copiii săi. Dar acolo unde este vorba de judecata deplină asupra păcatului trebuie exclusă orice gândire cu privire la părtășia îndurătoare și roadele care rezultă din aceasta. Dumnezeu este Judecătorul păcatului; și în acest caz nu poate fi nici cea mai mică atenuare. Păcatul nu merită cruțare. Îndurarea nu își are locul aici. Păcatul trebuie pedepsit așa cum se cuvine. El trebuie înlăturat totalmente, și adevărul, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu trebuie satisfăcute cu orice preț în exercitarea judecății asupra păcatului. La crucea lui Hristos nu a coborât nici cea mai mică rază de lumină binevoitoare de la Tatăl prin întunericul care Îl înconjura pe Acela care nu a cunoscut nici un păcat și acolo a fost făcut păcat pentru noi. Însă niciodată desăvârșirea Lui nu a fost așa de prețioasă în ochii lui Dumnezeu, ca în timpul când El a purtat păcatele noastre și a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Aceasta ne arată cât de deplină a fost schimbarea poziției Domnului nostru la cruce. Nu era El Fiul veșnic? El era, fără nici o schimbare. El nu putea să înceteze să fie Fiul la sânul Tatălui, așa după cum Tatăl nu putea să înceteze să fie Tatăl Său. Dacă aceasta ar fi fost posibil și ar fi avut loc, atunci lucrarea Sa de ispășire ar fi fost fără valoare înaintea lui Dumnezeu și pentru om; dar nu putea să fie altfel decât este. Nu era El Dumnezeu? El, Cel care este Dumnezeu, nu poate niciodată să înceteze să fie Dumnezeu; tot așa cum un om niciodată nu poate deveni Dumnezeu.

El, Cel care S-a coborât să devină Om, a fost făcut acum la cruce păcat. Și cine L-a făcut păcat? Numai Dumnezeu; omul nu s-a gândit niciodată la o astfel de minune. Dumnezeu, Judecătorul păcatului, a dat pe Fiul Său preaiubit, pentru ca Acesta prin har să poată deveni om, nu numai ca »în timpul cărnii Sale« în părtașie cu Tatăl să arate dependența și ascultarea desăvârșită, ci înainte de toate ca să sufere până la extrem tot ce Dumnezeu putea să facă în judecata Sa necruțătoare la cruce asupra păcatului.

De aceea întinericul nenatural a înconjurat pe Domnul nostru, în momentul când El suferea în felul acesta. El nu a încetat nicidecum să fie Fiul, căci la cruce El a spus »Tată«, nu numai înainte ca să strige »Dumnezeul Meu«, ci și după aceea, ca să arate categoric, că părtașia nu a încetat nici o clipă să existe. Însă El a spus »Dumnezeul Meu« când El a fost realmente jertfa de tăiere pentru păcat; și aceasta nu era o formă goală. Dacă ceva a putut să fie real, de când a început lumea, atunci aceasta a fost purtarea păcatelor de către El. Așa cum totul în viața Domnului nostru era veridic, tot așa trebuia să fie și în suferințele și moartea Sa pentru păcat, și așa a și fost. Ce binecuvântat este aceasta pentru noi! Pentru ca binecuvântarea să poată fi tot așa de reală pe cât este de desăvârșită, sorțul pentru Domnul a stat pe primul loc și nu sorțul pentru popor. Aceasta este însemnătatea primului țap. Principiul creștin al lui este ispășirea.

Dacă mergem la al doilea țap, vedem că suplinirea aici nu este mai puțin clară. Prin aceasta primim o noțiune clară despre marea zi a ispășirii, al cărei adevăr este revelat pe deplin în Noul Testament. Este o grupă activă de oameni, care se numesc ei înșiși „gânditori“ și doresc să tăgăduiască cele două adevăruri. Ei doresc să degradeze toate acestea, coborându-le la revelarea unor sentimente de milă ale Domnului nostru, la o revelare a dragostei pentru martiriu sau spre o deviere asemănătoare a acțiunii lui Dumnezeu cu păcatul la cruce. Aceasta este rătăcirea veche, care exista cu mult înainte de Socinus, arătată acum în haine noi și la oameni care se tem să se declare gnostici și socinieni. Astfel de teorii vorbesc despre miopie și în mod fatal sunt contrare a ceea ce Dumnezeu a lucrat prin moartea Domnului nostru Isus. Ele contrazic totodată imaginea și adevărul; însă numai Noul Testament dă lumina deplină a lui Dumnezeu.

O imagine, ca și o pildă, nu se potrivește în toate punctele cu realitatea. Ce ambele oferă este numai o analogie justă (în opoziție și în concordanță) a unui principiu mare, dar niciodată adevărul deplin (sau înfățișarea adevărată, așa cum se spune în Evrei 10,1). Imaginea este ori un om, ori, ceea ce stă și mai jos decât un om, un țap, un berbec, în bou, o pasăre, etc. Și o pildă vorbește despre un semănător, despre o sărbătoare de nuntă, despre un pom sau o altă comparație potrivită. Însă aceste imagini, care își au originea în creație, sunt în mod necesar limitate; ceea ce noi avem la Domnul nostru Isus este infinit. Dacă Domnul nostru Isus ar fi fost numai cât grosimea unui fir de păr mai puțin decât Dumnezeu Tatăl, El nu putea să fie o jertfă potrivită pentru păcat înaintea lui Dumnezeu Judecătorul. Și El nici nu ar fi putut să reveleze oamenilor pe deplin pe Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să corespundă desăvârșit la ceea ce cere Dumnezeu. Că Fiul a făcut aceasta, și anume în om și ca Om, era parte a desăvârșirii Sale. Întrebi: Cum poate Dumnezeu să satisfacă pe Dumnezeu? Dacă oricine înțelege că un om poate să satisfacă pe un om, de ce să nu se creadă aceasta și cu privire la Dumnezeu? Că în Dumnezeire există unitate, nimeni, care este creștin, nu neagă aceasta; pe lângă aceasta el crede pe deplin în cele trei Persoane ale Dumnezeirii, în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28,19).

Și prin aceasta adevărul nu poate fi câtuși de puțin slăbit. Acela care în Dumnezeire nu vede mai mult decât trei aspecte ale unei Persoane, acela nu este creștin, ci un înșelător și un anticrist. El nu mărturisește pe Dumnezeul revelat pe deplin și adevărat. El nu mărturisește că Dumnezeirea are nu numai trei însușiri de caracter, ci are trei Persoane. Și acestea sunt așa de diferite una de alta, că Tatăl a putut trimite pe Fiul și că Duhul Sfânt putea să coboare peste Fiul în prezența Tatălui și în cunoașterea Fiului, că era chiar vizibil în exterior pentru oameni. Aceasta este prima și cea mai uriașă realitate, care este numită în evanghelii, o mărturie clară despre „Triunitate“. Ce sentiment comun se poate avea cu aceia care trec cu vederea o astfel de realitate și se împiedică de felul de exprimare? De ce se rămâne așa de mult la literă și se are frică să se rostească un cuvânt care nu este în Biblie? Triunitatea se regăsește clar în Biblie; acest

adevăr nu este prezentat deschis numai în Noul Testament, ci el străbate întreaga Biblie de la primul capitol și până la ultimul (într-o formă mult mai voalată în Vechiul Testament în general). Acum nu se poate citi cu judecată capitolul 1 din Geneza, fără să se vadă că în Dumnezeu sunt mai multe Persoane decât una. Chiar și primul verset al capitolului întâi conține o pregătire clară, chiar dacă treptată, ca să facă cunoscut aceasta, care se recunoaște cel puțin atunci când se știe despre acest adevăr.

Întrebi, cum poate fi posibil așa ceva? «La început Dumnezeu a creat». Probabil că încă nu este general cunoscut, dar cu toate acestea este adevărat, că în textul ebraic original »Dumnezeu« este la plural, ceea ce desigur se referă la mai mult decât o persoană. Însă verbul »a crea« este la singular – o formă care este folosită numai în legătură cu Dumnezeul cel viu, și nu când este vorba de idoli păgânilor. La idoli păgânilor verbul este la plural. La Dumnezeul adevărat verbul este folosit deseori la singular, cu toate că subiectul este la plural. Cazuri ca cel din Geneza 20,13, unde și verbul este la plural, dovedesc că Dumnezeu (Elohim) era cunoscut ca pluralitate reală. Ar putea ceva mai bun să ne pregătească pentru revelarea unității naturii și pluralității Persoanelor? Trebuie însă spus, că nimeni din Vechiul Testament nu putea vedea cele trei Persoane așa cum Ele au fost revelate mai târziu. Chiar și credinciosul a trebuit să aștepte apariția Noului Testament, ca să primească lumina deplină și adevărul deplin. Când însă lumina și adevărul au venit în Hristos și prin Duhul, această formă deosebită a Numelui lui Dumnezeu a trebuit să fie observată de aceia care iau seama la fiecare cuvânt al Sfintei Scripturi. Oamenii, care gândesc cu indiferență la inspirație, pot fără îndoială să pună la îndoială puterea unui cuvânt, deoarece părerile lor sunt fără credință și stricate. Căci aceștia în mod necesar slăbesc inspirația, așa cum ea a fost revelată de Dumnezeu și cum Duhul Său gândește cu privire la ea, ei o subminează. Nici o rătăcire nu are forme mai grave, decât atunci când se limitează inspirația gândurile lui Dumnezeu în general și ea este respinsă cu privire la Cuvântul Său scris.

Sub Lege Dumnezeu nu era încă revelat; dimpotrivă, El era ascuns înapoia perdelei. Dumnezeu locuia, așa cum El spune acolo, în întuneric. Este acum tot așa? Când Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu, aceasta nu a mai fost așa, așa cum mărturisește Ioan. În loc să locuiască în întuneric, lumina adevărată a venit în Persoana lui Hristos. Dar întunericul nu a înțeles-o; cu toate acestea ea a luminat, atunci când Hristos a fost aici, așa cum ea a luminat mult mai mult prin perdeaua sfâșiată, când El a murit și a înviat. Tot ce era ascuns înapoia perdelei – tămâia, preotul, siluetele, jertfa, jertfa de tăiere și capacul ispășirii însuși cu treptele foarte diferite de acces la Dumnezeu – toate acestea și-au găsit sfârșitul în moartea lui Hristos. Sistemul levitic s-a terminat cu adevărat, pentru ca Duhul, adevărul, care era ascuns sub toate acestea, și toate celelalte, care erau încă ascunse în Dumnezeu, să poată fi făcute cunoscut. Dumnezeu a venit la oameni în Fiul devenit carne; însă acum prin moarte drumul pentru oameni era deschis, ca prin credință să vină la Dumnezeu. Și credinciosul vede aceasta și el știe că aceasta este natura și privilegiul deosebit al Evangheliei. Căci ea este adevărul univoc al adevărului lui Hristos, că Dumnezeu a venit la oameni în Persoana Fiului Său (Emanuel); dar rezultatul revelat al lucrării de ispășire a lui Hristos este acela, că acum drumul în Locul Preasfânt este liber. Perdeaua Templului a fost sfâșiată de sus până jos.

Chiar dacă marea zi a ispășirii ca imagine rămâne înapoia realității, totuși ea nu depune o mărturie mai mică despre adevăr. Sângele primului țap a fost dus în Locul Preasfânt. Aceasta nu era o imagine a ducerii literalmente înlăuntru a sângelui lui Hristos, atunci când Hristos a murit pe cruce. Sângele lui Hristos dus înlăuntru! Gândul literalmente este conținut numai în imagine. În timpul acela nu era alt drum, decât aducerea înlăuntru a sângelui vărsat, și nimeni altul în afară de marele preot nu putea face aceasta. Dar este o învățătură ciudată, dacă se imaginează, că Isus a trebuit să facă o astfel de acțiune, ca să facă sângele Său disponibil înaintea tronului din cer. Adevărul este acela, că în momentul când sângele a fost vărsat, efectul lucrării Sale de ispășire a fost primit nelimitat acolo sus, înainte ca El să intre personal acolo ca Mare Preot. Perdeaua Templului s-a rupt nu de jos în sus, așa cum ar fi fost cazul unei influențe venite de jos, ci de sus în jos. Dumnezeu a fost glorificat în lucrarea de ispășire făcută de Hristos și în acest

moment a făcut cunoscut rezultatul, pe care ispășirea l-a avut în ochii Săi, așa cum mai târziu El a rânduit ca rezultatele mari ale acesteia să fie vestite prin Evanghelia harului Său.

Să presupunem că un iudeu s-ar fi uitat prin perdeaua sfâșiată. Ce s-ar fi văzut acolo? Sângele de pe capacul ispășirii și dinaintea capacului ispășirii. Sângele stropit o singură dată pe capacul ispășirii era suficient pentru Dumnezeu. Dar omul are nevoie de mijloacele exterioare, ca să fie pe deplin sigur de primirea sa înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu în harul Său îi dă această asigurare. De șapte ori era stropit sângele înaintea capacului ispășirii, ceea ce oferea omului dovada completă că el se poate apropia în siguranță de Dumnezeu. Pentru Dumnezeu era suficientă stropirea făcută o singură dată. Ea reprezenta sângele ispășitor al Fiului Său, care a ocupat așa de desăvârșit locul animalului pentru jertfa pentru păcat, că El a strigat pe cruce: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27,46).

Vai, cât este de trist, că unii folosesc abuziv aceste cuvinte minunate ale jertfei pentru păcat ca scuză pentru necredința lor și îndrăznesc să compare întunericul lor cu al Său. Este greșit, că Dumnezeu a părăsit vreodată pe sfinții Săi. Este o astfel de necredință nevinovată? Desigur el arată marea lui neștiință cu privire la Evanghelie. Dar este și o regretabilă lipsă de respect să comparăm „orele întunericului“ nostru cu ceea ce a înconjurat atunci, și numai atunci, pe Purtătorul păcatelor. Se poate cerceta întreg Noul Testament și întreg Vechiul Testament, și niciunde nu se va găsi o scuză pentru întunericul îndoielii. Cine își chinuie sufletul cu îndoială, s-ar putea ca el să fie un credincios; dar el este un credincios care dezonoarează credința lui prin necredința lăuntrică, dacă nu chiar și prin necredință exterioară. Se poate imagina că Dumnezeu dă Cuvântul Său cuiva, ca acesta să se îndoiască de el? Nu este îndoiala unui copil al lui Dumnezeu mai rea și mai josnică decât a unui necredincios?

Privește lucrurile așa cum le vede Dumnezeu; gândește-te ce înseamnă îndoiala pentru El și ce jignire este ea pentru adevărul Său și dragostea Sa în Hristos! Nu spune ceea ce spune un copil după ce el a făcut ceva greșit sau rău: „Mamă, n-am vrut aceasta“. Nimeni nu învinovățește copilul cu intenții rele. Dar de ce se ocupă cu ceea ce nu trebuie atins? Așa este la aceia care sunt copii mici în credință și în cunoașterea spirituală și tot așa de puțin cunosc pe Dumnezeu și se cunosc pe ei înșiși. Lor le lipsește odihnirea simplă în Fiul Său și în Cuvântul Său. Nu ne-a dat Dumnezeu motive într-o măsură destul de mare ca să ne încredem în El? Ce se poate asemăna cu Adevărul, care stă acum înaintea noastră – Fiul lui Dumnezeu ia asupra Sa din mâna lui Dumnezeu toate urmările păcatului? Ce! Nu a avut loc aceasta, pentru ca Dumnezeu să poată fi glorificat în Fiul Omului, care a fost făcut păcat? Desigur, aceasta ar putea fi conținutul cel mai abstract și absolut al lucrării de ispășire; dar care este urmarea plină de binecuvântare pentru sufletul care în credință se pleacă înaintea lui Dumnezeu? Nu numai că credinciosul devine mântuit prin har, ci și că Evanghelia poate fi dusă oricărei făpturi de sub cer. Pe ce se bazează Evanghelia? Că Domnul Isus este ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru toată lumea (1 Ioan 2,2).

El este ispășire pentru „păcatele noastre.“ Ce se înțelege prin „noastre“? Familia lui Dumnezeu, vei răspunde tu; căci aceasta este acest „noi“, pe care noi îl citim în mod normal în Scriptură: nu singurul „noi“ de acolo, așa după cum se cunoaște, însă fără îndoială cu preponderență și cel mai des folosit. Căci „noi“ ca regulă generală – dacă nu domină alte împrejurări, care sunt prezentate clar – înseamnă în mod obișnuit familia credinței, așa ca în expresii de felul »noi știm«, »noi credem«, etc. Știe oricine, sau crede fiecare? Desigur nu; însă credincioșii, sau creștinii, da. Așa este Hristos în acest caz »ispășire pentru păcatele noastre«.

Dar este aceasta totul? Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, El este ispășire și »pentru toată lumea«, nu pentru păcatele lumii întregi. Dacă Hristos ar fi ispășire pentru păcatele lumii întregi, așa cum El este ispășire pentru păcatele credincioșilor, atunci întreaga lume ar trebui să fie mântuită. Dacă păcatele au fost îndepărtate, ce mai rămâne atunci pentru judecată? Nu este așa. Se constată o diferență foarte clară. Ce are voie să vestească predicatorul Evangheliei? Viața veșnică în Hristos și salvarea veșnică prin sângele Său. El dă viața veșnică; și lucrarea Lui nu are valabilitate mai redusă înaintea lui Dumnezeu. Dar pentru cine sunt cele două? Pentru toți care se

căiesc și cred în Evanghelie. Dumnezeu nu permite câtuși de puțin ceva mai mult. Este răspunsul evident în simplitatea, claritatea și plinătatea lui. Omul nu este îndreptățit să spună unui necredincios: „Hristos a purtat păcatele tale pe trupul Său pe lemn“; dacă însă se crede, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă certitudinea în privința aceasta.

Scriptura este foarte exactă în ceea ce privește diferența între ispășire și suplinire. În unul din studiile care urmează vom avea ocazia mai mare să privim mai exact suplinirea; pe moment este suficient să constatăm în treacăt adevărul deosebit al celor două lucrări. Ispășirea, care este lucrarea lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, se referă nu numai la ceea ce este Dumnezeu față de poporul Său, ci și la ceea ce este El față de păcătoși, ori unde și orice ar fi ei. Dorești tu să îngrădești pe Dumnezeu, așa cum au făcut iudeii? El nu va permite aceasta. Lucrarea de ispășire a lui Hristos, care este nemărginită înaintea lui Dumnezeu, deschide drept urmare ușa spre dragostea lui Dumnezeu, care merge să caute pe fiecare om de pe pământ. Fără îndoială, imaginea de aici, sau din altă parte, nu este în stare să prezinte pe deplin o dragoste ca aceasta. De aceea nici un iudeu nu o putea înțelege corect, și nici Dumnezeu nu a revelat-o mai înainte. Motivul reținerii acestei revelații a fost acela, că Legea stătea în cale. Însă acum vedem o confirmare mică în faptul că nu s-a putut spune sau face nimic care putea să îngrădească eficacitatea sorțului pentru Domnul, așa cum găsim în sorțul pentru popor. O diferență nu neînsemnată la primul consta în absența mărturisirii categorice a păcatelor lui Israel și a puneri mâinilor prin Aaron. Poporul ar putea să vadă în aceasta un râu de binecuvântare numai pentru sine; dar în gândurile lui Dumnezeu aceasta era mult mai mult. Natura Sa, Cuvântul Său, maiestatea Sa și Ființa Sa au fost satisfăcute în animalul sacrificat pentru păcat. Efectul contraimaginii este, că Dumnezeu are acum bucurie să trimită vestea bună a Sa la întreaga creație. Rămâne însă să existe faptul, că unii, care aud Evanghelia, devin salvați, iar alții nu. Păcătoșii, care o aud, sunt cu atât mai mult vinovați, dacă nu o cred, și trebuie să meargă în pierzarea veșnică.

Sunt cei mântuiți mai buni decât cei nemântuiți? Consideri tu că noblețea ta este motivul pentru care tu ai parte de favoarea lui Dumnezeu? Permite-mi să mă îndoiesc de tine, dacă aceasta este motivația ta. Nu vei găsi nici un loc în Scriptură care sprijină această părere, ci Scriptura te condamnă. Noi nu avem voie să uităm nici măcar pentru o clipă că între un suflet născut din Dumnezeu și un alt suflet, care nu este născut din Dumnezeu, este o deosebire foarte clară. Dar meriți tu prin virtuțile tale înalte viața lui Hristos și iertarea păcatelor tale? Aceasta contrazice categoric Cuvântul Său și nimicește lucrarea lui Hristos. Meditează la efectul unui astfel de gând. Dacă el ar fi adevărat, atunci favoarea lui Dumnezeu ar trebui să se îndepărteze în orice clipă de fiecare credincios, din cauză că el nu ar corespunde în totul caracterului lui Hristos. În afară de aceasta mijlocirea lui Hristos de asemenea nu ar avea nici un rost. Este ceva adevărat din toate acestea? Există justificare pe baza faptelor? Sau accesul în prezența lui Dumnezeu și a harului Său este oscilant? Se schimbă mântuirea ca norii de pe cer? Nu este apropierea credinciosului constantă și stabilă? Corespunzător afirmației epistolei către Evrei accesul credinciosului la Dumnezeu este tot așa de puțin întrerupt ca și eficacitatea lucrării lui Hristos pentru păcatele sale. Dar tu spui: Dumnezeu pedepsește. Desigur. Tot așa pedepsești și tu pe copilul tău, când este nevoie. Dar îl iubești tu mai puțin în acest caz, sau este el mai puțin copilul tău? Dimpotrivă, tocmai pentru că tu ești tatăl lui și pentru că îl iubești foarte mult, tu îl educi.

Este deosebit de binecuvântat să știi, că lui Dumnezeu Îi place să ne înconjoare, pe noi care credem, numai cu har. Dacă nu ar fi așa, atunci noi, chiar și după iertarea păcatelor noastre, ne-am pierde mereu. Însă mântuirea este o stare de care credinciosul are parte tot timpul vieții sale; și cum se explică aceasta? Este nu numai ispășirea, care dă satisfacție Ființei lui Dumnezeu, pentru ca El în Hristos Isus să poată vesti dragostea Sa la toată creația, ci este și suplinirea, pentru ca ea să asigure curățirea absolută de toate păcatele la fiecare credincios. Aceste două lucruri stau intenționat unul lângă altul, ca să arate diferența dintre ispășire și suplinire, care împreună alcătuiesc lucrarea de ispășire, prezentată prin cei doi țapi.

Există tendința continuă în diferite grupe, chiar și la credincioșii din creștinătate, să ignoreze unul sau altul din aceste două adevăruri. Să luăm de exemplu pe aceia care acordă valoare pe faptul că Evanghelia se vestește întregii creații. Este cunoscut, că cei mai mulți din ei resping harul deosebit al lui Dumnezeu pentru cei aleși. Ei trec cu vederea sau minimalizează conștient acea diferență pozitivă din partea lui Dumnezeu față de copiii Săi. Ei cred, că un om în timpul călătoriei lui poate trăi așa fel, că astăzi el este un copil al lui Dumnezeu și mâine nu este. Aceasta nimicește suplinirea. Ei cred în ispășire, și în privința aceasta au dreptate, și ei sunt absolut îndreptățiți să vestească Evanghelia fără rezerve la întreaga creație, așa cum a trasat sarcină Domnul nostru. Dar cât de mult slăbește unilateralitatea lor ceea ce posedă realmente sfinții! Ei trebuie să reducă la minimum desfășurarea bogată a dragostei dumnezeiești în părțasia stabilă a credinței, așa cum Dumnezeu a revelat-o în scrisorile apostolice în general, dacă ei încearcă sub acest aspect să se adreseze celor neîntorși la Dumnezeu. Sau, ei slăbesc ceea ce este rânduit pentru copiii lui Dumnezeu, dacă ei în mod periculos extind privilegiile lor la cei necredincioși.

Dar să privim pentru o clipă cealaltă parte, care afirmă, că tot ce Dumnezeu a făcut și a revelat, are loc numai cu privire la cei aleși, că tot ce El a lucrat în Hristos Isus este numai pentru Adunare și că El nu se interesează de lume, decât numai ca s-o judece în ultima zi. S-ar putea să fie spus brutal, dar eu nu prezint în expresii frumoase un astfel de orizont îngust cu privire la om și la o astfel de dezonorare a lui Dumnezeu și a Fiului Său, așa cum poate și-ar dori aceia care iubesc astfel de gândire rea și nesănătoasă. Dar este adevărat, că o grupă remarcabilă din jurul nostru privește numai pe cei aleși ca fiind țelul lui Dumnezeu. Învățătura lor se bazează numai pe țapul al doilea sau pe sortul poporului. Ei văd importanța deosebit de mare a suplinirii, dar sortul pentru Domnul nu are la ei un loc suficient de clar.

Cum s-a ajuns, că aceste două grupe religioase contrare nu văd amândoi țapii? Cuvântul lui Dumnezeu le prezintă pe amândouă. De ce aceia, care pe drept stăruie, ca mesajul despre harul lui Dumnezeu să fie vestit liber la întreaga creație, nu țin cu tărie și la siguranța credincioșilor? Vai, cât de greșit este interpretată dragostea lui Hristos față de Adunare! Acesta este rezultatul inevitabil, atunci când este luată o parte a adevărului și este dejucată împotriva celeilalte. Vedem astfel aici cât de important este nu numai să ți cu tărie la un adevăr, ci la tot adevărul. Aici sunt foarte clar doi țapi. Țapul ispășirii trebuie să slujească în măsură deplină spre onoarea lui Dumnezeu, chiar și acolo unde păcatul stă înaintea Lui. Care a fost urmarea împlinirii acestui simbol? Hristos a fost părăsit de Dumnezeu, pentru ca credinciosul niciodată să nu mai fie părăsit. El a purtat judecata asupra păcatului, pentru ca onoarea lui Dumnezeu să poată fi reabilitată de nezdruncinat în mod legitim. Astfel harul poate acum să se reverse în modul cel mai liber spre întreaga creație, ceea ce și are loc.

Dar aici este mult mai mult. Făcând excepție de faptul că stăvilarele se deschid, pentru ca dragostea dumnezeiască să se poată revărsa liberă pretutindeni, se mai găsește și un alt aspect al adevărului: purtarea de grijă cea mai deplină și mai frumoasă, pentru ca aceia, care sunt copiii Lui, să poată fi păstrați în pace și binecuvântare. Ei erau tot așa de vinovați sau indiferenți față de Dumnezeu ca și ceilalți. Ei erau copii ai mâniei și slujeau lui Satan ca și cei mai răi dintre aceia care resping Evanghelia. Și acum iată cum Dumnezeu a purtat de grijă pentru păcatele lor, când acum vine țapul suplinirii. »Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lui de Lege cu care au păcătuit ei« (Levitic 16,21). Se pare că aproape lipsesc cuvintele, pentru a exprima măsurile harului, așa cum Dumnezeu a vrut să creeze ușurare poporului, oricare ar fi păcatele și fărădelegile lor. Dumnezeu a avut grijă nu numai ca să se vadă gloria Sa și natura Sa, ci El a dat și cunoaștere despre mântuirea prin iertarea păcatelor lor. Toate păcatele sunt descoperite, ca să fie îndepărtate.

Chiar și tabloul arată clar, că noi avem nevoie de aceste două adevăruri diferite, pentru a păstra echilibrul adevărului lui Dumnezeu. Este o binecuvântare deosebită să ști că harul lui Dumnezeu este oferit întregii creații, dar nu cu prețul siguranței acelor care cred. Numai așa adevărul

despre Stânca puternică, pe care stau cei aleși, se descoperă. Mântuirea lor este tot așa de sigură ca și mesajul harului. Dacă se anulează diferența dintre cei doi țapi și, ca să zicem așa, sunt aruncați amândoi într-o oală – țapul mort și țapul viu – și se tăgăduiește diferența dintre ei, care vor fi atunci urmările? Ori te predai Evangheliei, pe care Dumnezeu o trimite oricărui păcătos de sub cer, ori te închizi, prin aceea că te gândești numai la cei aleși și mântuirea lor. Cel mai rău este, că în ambele cazuri în lipsa de orizont se imaginează un Dumnezeu care este tot așa ca și tine însuși. Este clar că aceste două lucruri sunt deosebit de importante, dacă nu se despart unul de altul. Toate părțile adevărului au fost în chip minunat păstrate împreună: ele constituie adevărul lui Dumnezeu. Este pe deplin adevărat, că la primul țap Dumnezeu Și-a asigurat maiestatea Sa și cerințele Sale îndreptățite, ca să trimită mesajul Său de dragoste la toată creația. Pe de altă parte, la țapul al doilea El a purtat de grijă în chip tot așa de desăvârșit pentru siguranța poporului Său, ca toate păcatele lor, fărădelegile și nedreptățile lor să fie total îndepărtate. Ar putea adevărul lucrării de ispășire să fie prezentat mai minunat prin simboluri?

Să păstrăm pe cât este posibil ordinea lucrurilor. De aceea trebuie să constatăm felul cum adevărul plin de binecuvântare al ispășirii depășește tabloul despre cei doi țapi. Pentru unii ar putea să pară dur să recunoască o astfel de posibilitate. Dar se va arăta, că o înaintare în adevăr este legată de „taur”. Acesta are particularitatea lui pentru cei care sunt subiectul acestei jertfe mari; și răspunsul lui desăvârșit și dezlegarea o avem în Noul Testament. Însă eu sper, că diferența generală dintre cei doi țapi a fost suficient explicată și necesitatea lor a devenit clară.